Вони синьо-гострі, аж зубчик дістає до зубчика.
Але лопати досить, щоб скопати їх
і відчути, як пахне лезо,
з одного боку — сине, а з іншого — з глини.
Вони затуплені, одначе граблів досить,
щоб розрівняти їх і не бачити лез,
хіба що пір'їну, прилиплу до муру.
Вони багряні і поморщені.
Але так морщиться камінь, вкритий снігом.
А сніг біліє, і там, де він має кінчатись, —
вже прозорий трикутник,
і назви йому немає.